

lute žonowanja słowa wurekne ; kiž hieschežen
 na pośljetku samnje to wulke słowo wurekne :
 dokonjane je ! Tonlej ert je njest sanknemy.
 Tonlej lubosny ert mojeho pscheczela, mojeho
 najliepscheho, najlubosnišcheho pscheczela, je
 njest we šmerczi sanknemy, so by mi lute žiwena
 je pschipowedacž mol. O kažke słowa budu ja
 hiescheže steholej erta křtyščenju křdnycž ! —
 lute słowa teho žiwjenja. — O kaž mi budže,
 dnž moj Knes me wołoschicž budže, šym koschom
 šwojeho samnje šjedneneho erta ! Tu stej tej
 ruzn, kotrejž samnje pschibitej bjeschtej, tej dro-
 hej ruzn ; ja lasuju we nimaj moje meno, moje
 wuswolenje knadži, šjeho hegen křwju napišane.
 Tu stej tej nohsy, kotrejž samnje ton šmertny
 pucž bjeschtej : a schitke te pucže pokodžischtej,
 kotrejž ja ženi k'Božemu spodobanju nebych hieč
 mot. O kaž koschu ja tej pschekotej ruzn a noh-
 sy ! kaž maežam ja je šmojimi šylsami teho dža-
 ka a lubosže ! Tu je to cžjelo, kotrejž samnje po-
 date bu a we tem plomenju teho njewa Božeho
 lejžesche ! Tu je ta wutroba, kiž samnje rže-
 sche, kiž samnje wot teho wohenja teho njewa
 Božeho pschendžena bje ! ta dobra, lubosže pol-
 na, pscheczelná wutroba ! kotraž samnje psche-
 kłota bu ! O na nju dam ja ržeki mojich šylsow
 bježecž ! Dalej wutroba bu wottewrena, so byš